

af disse Missionsregnskaber, fik den til Svar kun en Angivelse af, hvilke Embedsmænd der udførte denne Revision, ledsaget af en Bemærkning om, at man isøvrigt paatænkte at lade Regnskaberne fra 1861 behandle i en anstueligere og bedre Form, hvortil et Beløb af 200 Rd. blev begjært og bevilget ved Finantsloven for 1866—67. Denne Bevilling er gaaet over i Finantsloven for 1867—68; men der foreligger endnu ikke for Statsrevisionen noget som helst Regnskab eller i alt Fald Noget, som man kunde kalde Regnskab, for Perioden fra 1861 indtil nu. Man vil nu vistnok ikke kunne nægte, at dette er et Forhold, som der er megen Grund til at anke over. Hvis det fik Lov til at staae upaataalt hen i lang Tid, vilde det i en væsentlig Grad spække den Nytte, som Statsrevisionens Arbejde skulde medføre, og Udvalget har derfor troet at burde henlede Opmærksomheden paa dette Forhold for derved at lægge den Minister, under hvem den omtalte Mission henhører, paa Sinde at søge at bringe Forholdet i Orden, saa at Thinget kan undgaae at tage en saadan Beslutning, som ellers kan blive nødvendig for at hævede den Stilling, som Rigsdagen maa indtage overfor den passive Modstand, der i dette Forhold synes at være vilst.

Et andet Forhold af aldeles formel Betydning, som Udvalget har troet at burde henlede Opmærksomheden paa, navnlig da to af Thingets tilstedeværende Medlemmer ere Revisorer, er, om det ikke vilde være rigtigt, at selve Revisorernes Beretning blev understreven af Revisorerne, istedetfor at nu kun det første Par indledende Sider forsynes med Underkrift. Der kunde vel reises Tvivl, om ikke de indledende Bemærkninger ere en Deel af selve Beretningen, men sees der hen til, hvorledes de første Ord lyde i de indledende Bemærkninger til Beretningen for 1865—66, maa man nægteligt komme til det Resultat, at disse Bemærkninger ikke betragtes som en Deel af selve Beretningen, idet de nemlig begynde med følgende Ord: „I Anledning af den efterfølgende Beretning“. Man ledes saaledes virkelig til at antage, at Indledningen ansees for et selvstændigt Arbejde, og at Beretningen er noget Andet og Efterfølgende,

men den bør da selv være forsynet med Revisionsens Underkrift. Dette er naturligtvis kun et Spørgsmaal af reent formel Betydning, og Udvalget vil derfor ogsaa blot henstille til de her tilstedeværende Statsrevisorer, om de ville gjøre det til Gjenstand for Forhandlinger i den samlede Revision, idet det dog synes i sin Orden, at selve Beretningen foreligger understreven af Revisorerne.

Med disse Par Bemærkninger skal jeg henstille til Thinget at vedtage Folkethingets Beslutninger i denne Sag uforandrede.

Krieger: Der er blandt de Enkeltheder, som have været fremdragne i denne Sag, et Tilfælde, der vedkommer et Pensionsspørgsmaal, med Hensyn til hvilket jeg maa tage et Forbehold. Jeg finder ikke Anledning til for mit Vedkommende at stille noget Forbringingsforslag derom, saaledes som Sagen nu er afgjort ved Folkethingets Beslutning, idet jeg ikke kan lægge synderlig Vægt paa de Udtryk, der ere brugte i denne. Men da der med Hensyn til dette Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket det vil sees, at der har været en væsentlig Uenighed imellem Statsrevisorerne, fra den ene Fræction af Statsrevisionen er blevet henviist til en Resolution af Indenrigsministeriet, for hvilken jeg er ansvarlig, og jeg ikke kan være enig i den Maade, hvorpaa denne Resolution er bleven paaberaabt, troer jeg, som sagt, at burde tage et Forbehold. Den paagjældende Resolution er af 8de Juli 1858, og Thinget vil altsaa ikke kunne forlange af mig, at jeg nu skulde kunne huffe Enkelthederne i den deri omhandlede Sag. Men jeg skal dog sige, at saaledes som Sagen foreligger opløst paa Side 144 i Statsrevisorernes Beretning, saa kan jeg efter de Udtalelser, der vare fremkomne fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, finde det ganske naturligt, at jeg dengang maatte have Betænkelighed ved at samtykke i, at der blev givet den i Sagen omhandlede Embedsmand en Pension af Statskassen. Jeg skal navnlig fremhæve, at der af det nævnte Ministerium var brugt den Yttring: „hvorhos Provsten tilføjer, at det er hans Overbevisning, at Menighederne ikke vilde være tjente med, at en Capellan traadte ved Siden af An-